

Poročilo o pohodu po Slomškovi poti od Kalobja do pod Žusma

V sredo, 12. aprila, smo se zbudili v megleno, a svetlo pomladansko jutro, ki je obetalo, da se bo po večernem rahlem dežju razvilo v sončen dan. Obeti so se uresničili, saj je že v dolini Mirne, ko se le ta iz soteske odpre in razširi proti Boštanjju, posijalo sonce. Vožnja skozi Sevnico seveda ni minila brez podatkov o tem, kje je živela prva dama ZDA in kako podjetni Sevnčanini izkoriščajo dejstvo, da je Sevnica njen rojstni kraj. Vožnjo smo nadaljevali po dolini Sevnične v smeri Planine nad Sevnico, ki pa kljub bližini Sevnice ni del te občine, pač pa sodi v občino Šentjur pri Celju. Cesta je ozka, ovinkasta, zato pravi šoferski podvig predstavlja srečevanje vozil, zlasti večjih. To izkušnjo smo doživeli, saj je moral naš šofer omogočiti srečanje z večjim tovornim vozilom češke registracije. Dolina se namreč na nekaterih mestih zoži v sotesko, v kateri je prostor le za vodo in cesto. Na obeh straneh se dviga strm teren, večinoma poraščen z gozdnim drevjem. Kljub takšnim naravnim pogojem pa območje ni brez ljudi, saj se ob cesti ali po travnatih pobočjih pojavljajo domačije. Vse čestitke domačinom, da vztrajajo tudi v težjih pogojih bivanja in s tem ohranjajo našo naravno in tudi kulturno krajino.

Kmalu se nam je odprl čudovit pogled na s soncem obsijano Planino nad Sevnico z gradom, ki kot branik kraja stoji v ozadju. Naša vožnja se je počasi bližala koncu in začetku naše hoje, saj smo v Planini zavili proti Dobju in na Kozjansko. Žal do Kalobja, kjer se je zaključil eden prejšnjih pohodov po Slomškovi poti, nismo prišli, saj je bila cesta zaprta. Tudi v Trški gorci, kjer smo izstopili iz avtobusa pri gostišču HriBar, ni bilo sreče, saj je bilo zaprto, zato so prav prišle zaloge iz naših nahrbtnikov, da smo jih pred vzponom na 489 metrov visok hrib s cerkvijo Sv. Janeza, nekoliko olajšali. Pot nas je vodila mimo domačij, nato pa skozi gozd do prvega cilja. Cerkev Sv. Janeza je podružnica župnijske cerkve Sv. Marije Magdalene v Slivnici pri Celju. Zgrajena je bila v 18. stoletju v romanskem mešanem slogu. Od nje je lep razgled na okoliške hribe, globeli, posamične vinograde in domačije. Po krajšem postanku smo zavili v dolino in nato je sledil vzpon na 528 metrov visoko vzpetino s cerkvijo Sv. Helene na Javorju. Cerkev je bila posvečena leta 1545. Zgrajena je v romanskem slogu s 30 metrov visokim zvonikom. Tudi tu je razgled lep, čeprav zaradi mrežaste oblačnosti ni segal prav daleč. Pogled na Boč in strmo Donačko goro na severu pa je bil vseeno enkraten. Pri cerkvi in okoli nje je vsak našel svoj prostor za klepet in malico, saj nas je čakalo nadaljevanje poti v dolino do ekološke kmetije Žurej v Ječovem. Kmetija leži v dolini pod vzpetino, na kateri je nekoč stal mogočen grad Žusem. Zgradili so ga krški škofje v začetku 13. stoletja. Doživel je številne prezidave in menjave lastnikov, med katerimi so bili tudi celjski grofje. Opuščen je bil konec 19. stoletja. Vendar tudi ruševine niso zapuščene, saj je stolp ljubezni, ki stoji ob njih, pogosto obiskan.

Domačija Žurej je bila pristava Žusemskega gradu, na kateri so bile v enem od objektov grajske ječe. Od tu tudi izhaja krajevno ime Ječovo. Domačija je danes lepo obnovljena in predstavlja dom prijazne in gostoljubne družine Žurej. Pripravili so nam okusno kosilo in še boljše vzdušje. Ko sta oče in sin raztegnila meh svojih harmonik, je utrujenost minila in marsikdo od pohodnikov se je zavrtel v ritmu valčka ali polke. Prijetno vzdušje je popestril še mladi gospodar z anekdotami iz daljne zgodovine. V teh krajih naj bi namreč prvi začeli pridelovati krompir, katerega je žusemski gospod prinesel iz Trsta. Po začetnem razočaranju ob prvem sajenju, ko so rastline v jeseni ovenele namesto, da bi dale plodove, je bilo veselje veliko, ko so ljudje ugotovili, da se plodovi nahajajo v zemlji. V tistih časih je namreč krompir odgnal lakoto iz naših krajev. Ljudje so v teh krajih pridelovali tudi zdravilno babje vino, ki je poskrbelo, da je gospa Cilka iz Gradca ob obiskih grajskega kletarja in pitju čudežnega vina zanosila, čeprav pred tem z možem nista mogla imeti otrok. Tudi znan napev »ia, ia io«, naj bi se rodil v teh krajih, saj naj bi z njim princesa Ana opozorila svoje rešitelje iz barake sredi gozda, kamor so jo po ugrabitvi zaprli razbojniki.

Po prijetnem druženju z našimi gostitelji smo se morali posloviti. Pohod smo zaključili s prihodom okoli 17. ure v Trebnje.

Če strnem misli o našem pohodu, soglašam z našim Vikijem, ki je v predstavitvi pohoda na kratko opisal, da bomo hodili malo gor in malo dol ob kozjanskih vinogradih. Spoznali pa smo tudi drugačen svet Kozjanskega, ki je bil včasih sinonim za revščino. Lepo urejene domačije sedaj več ne dajejo takega vtisa, čeprav življenje v teh krajih, kjer skoraj ni ravnega prostora, ni rožnato in zahteva veliko truda in volje. Spomnila pa sem se tudi misli ene od naših predavateljic mag. Lilijane Drolc, ko nam je predstavila Romunijo, da lepote Slovenije niso le v velikih mestih, pač pa tudi na našem podeželju, ki je raznoliko, lepo in v večini urejeno.

Hvala za lepo preživet dan!

Marija Grden